

— Право, право, отъ толкова мѣсто и баба ми би го измѣрила...

— Мѣрихме бе, управляше се единъ отъ закачанитѣ.

— Мѣрихте, ама мижахте...

— Истина, азъ замижахъ, ама когато отпънжхъ чекмака...

Смѣхоуе пакъ.

Други закачахъ Рачка за името му.

— А бе Прѣдле, кой те надари съ толкова славно име? питаше го единъ.

— Рачко! тебе ти не е толкова името, лъжешъ! дразнѣше го другъ.

Рачко се докачи.

— Кой лъже? питайте графа!

— Не, не, лъжешъ... докажи, че си наистина прѣдле...

И присмѣхулникътъ му каза какво доказателство иска.

— А бе знаете ли? Той ни зималъ вчера за хайдучи...

— Има право, забѣлѣжи единъ, Боримечката го обралъ: зелъ му ножицитѣ и аршина изъ торбата...

— Зе ги, зе ги, ей тѣй, изъ торбата ми, зе ги, оня, лошиятъ, подтвърди Рачко.

— Що му сж биле?

— Натрошилъ ги за джепане на топа.

— Ехъ, то тогавъ и Севастополъ ще разбиемъ.

— Ако и нашата батарея направи, като зли-долската, то ни единъ турчинъ нѣма да останеживъ.

— И Клисурското царство си остава навѣки непо-
кътното, смѣше се другъ.

— Какво ли махатъ тамъ? попита единъ, като се обръщаше на истокъ.

Венчки се обърнахъ къмъ сжщата посока.

Далегледнитѣ стражи давахъ условни знакове на укръпленията, че сж видѣли неприятель. Въ сжщото врѣме